

NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENTET
Postboks 8090 Dep
0032 OSLO

Vår ref.: Mee Eline Eriksson
Saksnr.: 20-26793
Sted: Oslo
Dato: 29.09.2020

20/951-2 Høring - ny lov om nasjonale prosedyrer i saker om offentlig støtte

Innledning

Vi viser til høringsnotat om forslag til ny støttelov og gir med dette Virkes høringsinnspill.

Hovedorganisasjonen Virke representerer rundt 24 000 virksomheter med til sammen 280 000 ansatte i hele Norge innen handel, tjenesteytende næringer, reiseliv, kultur og ideell sektor. Til sammen står privat handels- og tjenestenæring for 45 prosent av verdiskapingen i fastlands-Norge og sysselsetter 48 prosent av arbeidsstyrken.

Virke mener det er positivt at departementet reviderer prosedyrebestemmelsene som omfatter hvordan saker om offentlig støtte skal behandles på nasjonalt nivå ved privat håndhevelse for nasjonale domstoler.

Vi representerer både virksomheter som kan oppleve at konkurrenter mottar ulovlig offentlig støtte og selv være gjenstand for påstand om å ha mottatt ulovlig offentlig støtte.

Våre virksomheter konkurrerer, i vesentlig grad, med foretak som er offentlig hel eller deleid. Når offentlig aktører driver *økonomisk aktivitet*, oppstår det typesituasjoner der støttegivers og støttemottakers økonomiske interesser kan sies å være helt eller delvis sammenfallende. I støtterettslig sammenheng skaper dette særskilte rettslige utfordringer som vi mener departementet må kompensere for gjennom å fastsette formålstjenlige prosedyreregler.

Virke mener på bakgrunn av dette at de viktigste målsetningene med den nye støtteloven må være at:

- Saksøkers rettighetsbeskyttelse sikres på en formålstjenlig, prosesseffektiv og prosessøkonomisk måte, slik at en eventuell tilbakeføring fullbyrdes så raskt som mulig.
- Støttemottakers rettsikkerhetsgarantier ivaretas på en prosessøkonomisk måte, under hele behandlingen av støttesaken.
- Foretak som mistenker at helt eller delvis offentlige foretak mottar ulovlig støtte gis effektiv adgang til å få eventuelt pågående støtteutbetalinger midlertidig stanset og få prøvd om iverksettelsesforbudet er brutt av kompetent/uavhengig myndighet innen rimelig tid.

Tematiske innspill til lovforslaget

Virke vil hovedsakelig gi innspill tilknyttet prosedyrer som omfatter privat søksmål om offentlig støtte som reises for nasjonale domstoler.

I det følgende vil vi gi tematiske innspill til lovforslaget.

Om offentlig foretak som mottar offentlig støtte

Det følger av lovforslaget § 11 (1) at støttegiver skal kreve tilbakeføring av offentlig støtte som er gitt i strid med iverksettelsesforbudet. Videre følger det av § 11 (3) at kravet om tilbakeføring utgjør et enkeltvedtak.

Etter vårt syn reiser lovforslagets § 11 flere rettslige problemstillinger. Vi ser derfor et behov for at departementet i lovproposisjonen eller på annen måte, foretar ytterligere presiseringer for å få klarhet i hvordan bestemmelsen er å forstå i praksis.

Vi vil særlig rette oppmerksomheten mot typetilfeller der støttegiver har tildelt offentlig støtte til helt eller delvis egen økonomisk aktivitet. Det spesielle med disse situasjonene er at støttegiver har særskilte interesser mot støttemottakeren, både av politisk og økonomisk karakter. Samtidig vil støtten i mange tilfeller være tildelt i form av ulovlig kryss-subsidiering og/eller som følge av brudd på *markedsinvestorprinsippet*.¹

Vi ber derfor departementet om å redegjøre for hvordan lovforslaget er ment å besvare følgende problemstillinger:

1. Et offentlig organ driver økonomisk aktivitet innenfor eget rettssubjekt.
Et foretak saksøker støttegiver (det offentlige organet) og får en rettskraftig dom på at støttegiver har brutt iverksettelsesforbudet.
 - Er det slik å forstå at det offentlige organet skal beregne tilbakeføringsbeløpet og fatte enkeltvedtak om tilbakeføring mot seg selv?

I så tilfelle mener vi at departementet bør foreta en helhetlig vurdering av om et slikt prosedyresystem er egnet til å sikre en tilstrekkelig effektiv håndhevelse og gjennomføring av støttereglene på nasjonalt plan.

- Hvem er kompetent klageinstans?

Vi legger til grunn at det kan være relevant for private parter (foretak) å klage på vedtaket om tilbakeføring da vedtakets omfang og innhold vil kunne påvirke den private partens rett på effektiv rettighetsbeskyttelse. Det anses derfor som nødvendig at departementet gir en uttømmende oversikt over hvem som utgjør korrekt klageinstans.

2. Et offentlig eid selskap (utskilt i eget rettssubjekt) driver både økonomisk aktivitet og ikke økonomisk aktivitet. Et konkurrerende foretak mistenker at det skjer ulovlig kryss-subsidiering mellom foretakets ikke-økonomiske og økonomiske aktiviteter.
 - Hvilket rettssubjekt utgjør støttegiver som saksøker skal rette søksmål mot for brudd på iverksettelsesforbudet, den offentlige eieren eller selskapet?
 - Hvem utgjør kompetent klageinstans?

¹Jf. markedsinvestorprinsippet i EØS-avtalen;

https://www.finansleksikon.no/Finansleksikon/M/Markedsinvestorprinsippet_i_EOS_avtalen.html

Om manglende vedtakskompetanse

Departementet foreslår at **støttegivers** krav om tilbakeføring utgjør et enkeltvedtak, jf. lovforslagets § 11(3).

Hvem som er støttegiver i støtterettslig sammenheng, kan variere og offentlig støtte tildeles i praksis av en rekke subjekter som ikke er omfattet av forvaltningslovens bestemmelser og som ikke har fått delegert særskilt vedtakskompetanse i forvaltningslovens forstand, eksempelvis Innovasjon Norge,² offentlige selskaper og private forvaltere.

Virke ber derfor departementet om å redegjøre for følgende punkter:

1. Innebærer lovforslaget at alle subjekter som kan tildele offentlig støtte (støttegivere) gis og forpliktes til å utøve vedtakskompetanse i støttesaker?

I så tilfelle ber vi departementet foreta en helhetlig vurdering av de forvaltningsrettslige virkningene av dette i lovproposisjonen eller på annen måte.

2. Hvem er riktig klageinstans for støttegivere som ikke er omfattet av forvaltningsloven eller har fått delegert øvrig generell eller spesiell vedtakskompetanse?

Herunder ber vi departementet konkretisere prosessen for gjennomføringen av klagebehandlingen, samt klageadgangens mulige omfang og innhold i lovproposisjonen eller på annen måte. Dette er vesentlig for å sikre påståtte støttemottakers rettighetsgarantier.

Om tvungent prosessfelleskap og midlertidig forføyning/sikring

Departementet foreslår at det ikke skal fastsettes et særskilt krav om tvungent prosessfelleskap i støttesaker som behandles av nasjonale domstoler.

Virke er i tvil om departementets forslag er det mest hensiktsmessige, og mener det er mye som taler for at det bør stilles et særskilt krav om tvungent prosessfelleskap ved nasjonal domstolsbehandling i saker om offentlig støtte.

Vi vurderer prosessrisikoen reelt sett meget lav³ og deler av den grunn ikke departementets ensidige vektlegging på at støttemottaker skal risikerer lange rettsprosesser. Samtidig vurderer vi en eventuell rettsprosess kun som delvis belastende for støttemottaker i de sakene der saksøker ikke vinner frem med sitt søksmål. Men også i disse sakene mener vi det kan det være noen faktorer som taler for at påståtte støttemottaker får status som part i saken.

På et overordnet plan mener vi at det vil være formålstjenlig for samtlige parter å få en rettskraftig avgjørelse som behandler og avgjør alle rettsspørsmålene tilknyttet støttetildelingen, herunder både hvorvidt støttetildelingen var i strid med iverksettelsesforbudet og tar endelig stilling til en eventuell behandling av støttegivers tilbakeføringskrav og mulige erstatningsansvar.

Det vil være mest prosessøkonomisk lønnsomt å unngå risikoen for flere rettsprosesser tilknyttet en og samme støttetildeling.

Fra saksøker perspektiv er det vesentligste at den påståtte støttemottakeren eventuelt gjennomfører tilbakeføringen raskest mulig, slik at konkurransesituasjonen kan gjenopprettes på en formålstjenlig måte.

² Jf. lov om Innovasjon Norge § 6.

³ Siden 1994, har nasjonale domstoler kun behandlet 11 støttesaker, jf. rapporten til Nærings- og fiskeridepartementet tilknyttet lovutredning, av Hjelmeng.

Dersom påstått støttemottaker ikke er part i saken er det en reell risiko for at tilbakeføringen kan trekke flere år ut i tid etter at saksøker har fått en rettskraftig dom på at støttetildelingen er i strid med iverksettelsesforbudet.

Videre kan det være relevant for saksøker å fremme erstatningskrav direkte mot den påståtte støttemottakeren, dersom det fremmes påstand om misbruk av offentlig støtte. Eksempelvis kan støttegiver ha tildelt lovlig offentlig støtte, men støttemottakeren kan ha brukt midlene i strid med støttereglene, hvilket kan danne grunnlag for erstatningsansvar.

I tillegg vil saksøker ha rett på en effektiv adgang til å stanse utbetalinger av tildelt offentlig støtte og/eller at allerede utbetalt offentlig støtte ikke disponeres av den påståtte støttemottakeren, mens rettsprosessen pågår. Det vil derfor være unødvendig kompliserende å oppnå midlertidig stansing/forføyning dersom saksøker, påståtte støttegiver og støttemottaker er parter i samme sak.

Fra den påståtte støttemottakers side vil det også være fordelaktig å få et eventuelt tilbakeføringskrav avklart og beløpsfestet så raskt som mulig. Støttemottakeren er avhengig av økonomisk forutsigbarhet, særlig i saker der det dreier seg om høye støttebeløp og der et eventuelt tilbakeføringskrav kan medføre at støttemottakeren risikerer/går konkurs.

Videre må påståtte støttemottakers rettsikkerhetsgarantier ivaretas på en effektiv måte. Dersom en rettskraftig dom skal utgjøre et tvangskraftig tvangsgrunnlag mot støttemottaker, må støttemottakeren få anledning til å bli hørt i tilknytning til grunnlaget for fastsettelsen av tvangsgrunnlaget og beregningen av tilbakeføringsbeløpets størrelse.

Vi ser at et krav om tvungent prosessfelleskap vil kunne reise utfordringer i saker der det dreier seg om en støtteordning med et stort antall støttemottakere. Imidlertid mener vi at det kan finnes egnede måter å løse dette på. Eksempelvis en modell som tilsvare gruppesøksmodellen.

Dersom departementet fremdeles vurderer det slik at det **ikke** skal fastsettes et krav om tvungent prosessfelleskap har Virke følgende innspill:

1. Forutsatt at det ikke er et krav om tvungent prosessfelleskap, på hvilket tidspunkt blir støttemottakeren diskvalifisert fra å motta offentlig støtte, jf. *Deggendorf-prinsippet*⁴? Er det på det tidspunktet det foreligger en rettskraftig dom som konkluderer med brudd på iverksettelsesforbudet eller er det på det tidspunktet støttegiver fatter vedtak om tilbakeføring, eventuelt et annet tidspunkt?
2. Forutsatt at det ikke er et krav om tvungent prosessfelleskap, ber vi departementet redegjøre for hvordan prosessen tilknyttet midlertidig sikring skal gjennomføres på en effektiv måte. Herunder, beskrive hvordan et rettskrav mot støttegiver er et tilstrekkelig rettsgrunnlag for at støttegiver skal kunne kreve midlertidig sikring ovenfor påståtte støttemottaker.

Vi ber departementet om å foreta presiseringer tilknyttet punktene over i lovproposisjonen eller på annen måte.

⁴ Jf. sak T-244/93 og T-486/93 *TWD Deggendorf mot Kommisjonen* [1995] ECR II-2265, avsnitt. 56.

Om risiko for parallelle prosesser

Departementets lovforslag innebærer at det fortsatt vil være en prosessuell adgang og risiko⁵ for at en og samme påståtte ulovlige støttetildeling blir gjenstand for søksmål for både nasjonale domstoler og innklaget inn for ESA.

Virke legger til grunn at det vil være utfordrende fra et rettslig perspektiv å fastsette egnede litispens- og rettskraftregler som avskjærer rettigheten til den private parten til å få støttesaken behandlet hos de to kompetente myndighetene og samtidig vil virke begrensende for enten nasjonale domstolers eller ESAs kompetanse til å behandle søksmål/klager om ulovlig støttetildeling.

Imidlertid, dersom en og samme støttetildeling blir gjenstand for to prosesser og en og samme støttemottaker risikerer to tilbakeføringskrav, bør de nasjonale prosedyrene inneholde bestemmelser som gir den påståtte støttemottakeren en særskilt rett til å få saken forelagt ESA og/eller EFTA-domstolen, under den nasjonale rettsprosessen.

Dette er allerede en «*kan*»-bestemmelse som i dag omfatter ESAs rett til å kunne uttale seg i støttesaker som verserer for nasjonale domstoler, jf. prosedyreforordningen art. 29 (2).

Videre, etter gjeldende rett «*kan*» nasjonale domstoler forelegge EØS-rettslige tolknings spørsmål for EFTA-domstolen, jf. domstoloven § 51, bokstav a.

Virke mener det vil være en vesentlig rettsikkerhetsgaranti for påståtte støttemottaker å få ESAs innlegg og/eller EFTA-domstolens tolkningssvar, i en støttesak, med særskilt tanke på en fullstendig vurdering av hvorvidt iverksettelsesforbudet er brutt og ESAs konkrete vurdering av forenlighetsspørsmålet. I tilfeller der ESA og/eller EFTA-domstolen vurderer at støttetildelingen er ulovlig, grunnet brudd på iverksettelsesforbudet, kan ESA samtidig anser støttetildelingen som forenlig med EØS-avtalen. Støttegiver kan på dette tidspunktet notifisere støtten og tildele støtten lovlig på nytt, hvilket vil ha stor betydning for støttemottakeren med tanke på realiteten av et eventuelt tilbakeføringskrav.

Virke mener følgende:

1. I støttesaker for nasjonale domstoler bør påstått støttemottaker gis en særskilt rett til å kreve at den nasjonale domstolen skal be ESA om skriftlig innspill og eventuelt om en tolkningsuttalelse fra EFTA-domstolen.

Vi ber departementet om å foreta en vurdering av dette i lovproposisjonen eller på annen måte.

Om tvangskraftig tvangsgrunnlag

Departementet forslår at støttegivers *enkeltvedtak*⁶ om tilbakeføring er ment å utgjøre et *tvangskraftig tvangsgrunnlag*, jf. tvangsfullbyrdsloven kap. 7.

Vi tolker at departementets lovforslag innebærer følgende prosessgang:

- a. Saksøker anlegger søksmål mot støttegiver, uten at støttmottaker trenger å være part i saken. Saksøker kan få en rettskraftig dom på at støttegiver har brutt iverksettelsesforbudet (fastsettelsesdom). Dersom støttmottaker ikke er part i saken, prekluderer dette muligheten for en rettskraftig dom om tilbakeføring av eventuell ulovlig støtte (fullbyrdsdom).

⁵ Et praktisk eksempel på dette er støtteordningen forskrift om prisutjevning for melk, der Synnøve Finden både reiste søksmål for nasjonale domstoler mot departementet og samtidig klaget saken inn for ESA.

⁶ Jf. forvaltningsloven § 2.

- b. Videre, etter lovforslaget, forplikter støttegiver å fatte *enkeltvedtak* om tilbakeføring fra støttemottaker, på grunnlag av at støttegiver har brutt iverksettelsesforbudet (fastsettelsesdommen). Støttegivers enkeltvedtak er ment å utgjøre et *tvangskraftig tvangsgrunnlag* jf. tvangfullbyrdelsesloven kap. 7, da uavhengig av om støttemottaker var part i saken mellom saksøker og støttegiver.

For det først, stiller vi oss spørrende til hvorvidt *enkeltvedtaket* rettslig sett kan utgjøre et *tvangskraftig tvangsgrunnlag*, i de tilfellene støttemottaker ikke har vært part i den foregående prosessen som resulterte i den rettskraftige dommen, da dette er en fastsettelsesdom og ikke en fullbyrdelsesdom. Ved en slik prosessuell løsning, mener vi at støttemottakers rettsikkerhetsgarantier ikke er tilstrekkelig ivaretatt, da støttemottaker rettslig sett prekluderes fra å angripe tvangsgrunnlaget.

For det andre, dersom støttemottaker har søksmålsadgang for å få domstolsprøving av *enkeltvedtaket* om tilbakeføring, stiller vi oss spørrende til hvorvidt *enkeltvedtaket* rettslig sett utgjør et *tvangskraftig tvangsgrunnlag* etter tvangfullbyrdelseslovens forstand.

Vi ber departementet redegjøre for følgende:

1. Foreslår departementet prosessregler som er ment og innebærer at den rettskraftige dommen (fastsettelsesdommen) mellom saksøker og støttegiver, prekluderer støttemottakers søksmålsadgang for å få prøvd det avledede *enkeltvedtaket/tvangskraftige tvangsgrunnlaget* om tilbakeføring ved domstol?
2. Vi ber departementet om å foreta en dekkende redegjørelse om hvilken forståelse som skal legges til grunn i lovproposisjonen eller på annen måte.

Om manglende tidsfrister

Departementet verken omtaler eller foreslår tidsfrister i lovforslaget.

Virke mener at departementet bør fastsette fristregler, for å sikre de berørte parter rettslig forutsigbarhet. Slik lovforslaget fremstår er følgende tidsfrister uklare og vi ber departementet om å redegjøre for dette i lovproposisjonen eller på en måte:

1. Hvor lang tid etter at støttegiver har fått et tvangskraftig tvangsgrunnlag må støttegiver fatte enkeltvedtak om tilbakeføring?
2. På hvilket tidspunkt foreldes støttegivers adgang til å fatte vedtak om tilbakeføring?

Vi sikter her til en situasjon der det foreligger et tvangskraftig tvangsgrunnlag (fullbyrdelsesdom eller eventuelt annet gyldig grunnlag), men støttegiver avventer å fatte enkeltvedtak om tilbakeføring.

3. Hvilke rettslige konsekvenser eventuelle fristoverskridelser medfører.

Om nasjonalt tilsyn

I høringsnotatet vurderer ikke departementet hvorvidt det er behov for prosedyreregler tilknyttet etableringen og prosessreguleringen av et nasjonalt tilsynsorgan.

Virke mener at det må opprettes et tilsynsorgan på støtteområdet, jf. vårt hørings svar av 2. mai, 2018 (vedlegg 1). Tema er et høyst prosedyrerelevant og dagsaktuelt.

Tilsynsspørsmålet ble grundig behandlet av *arbeidsgruppe om like konkurransevilkår mellom offentlige og private aktører* og flertallet i arbeidsgruppen anbefalte, på grunnlag av sin utredning, at det er behov for at det etableres et nasjonalt tilsynsorgan for behandling av saker om offentlig støtte.

Vi ser ikke at det er formålstjenlig å videreføre dagens prosedyrer som legger opp til at støttegiver alene – i praksis har – besittet tilbakeføringskompetansen.

For å sikre korrekte og legitime vedtak om tilbakeføring er det nødvendig at tilbakeføringskompetansen overføres fra støttegiver til Konkurransetilsynet, eventuelt KOFA.

For det første vil Konkurransetilsynet som et uavhengig tilsynsorgan fatte vedtak på et objektivt grunnlag. Dette i motsetning til støttegivere som er ansvarlig for at den ulovlige støtten ble tildelt og av den grunn er det en reell fare for at tilbakeføringsprosessens omfang og innhold vil være farget av avledede politiske motiver og økonomiske interesser. Denne interessekonflikten vil særlig kunne oppstå i støttesaker der støttegiver og støttemottaker kan identifiseres eller besitter sammenfallende økonomiske interesser.

For det andre er støttereglene komplekse og det kreves spesialkompetanse for å kunne fatte korrekte vedtak om tilbakeføring. I dag har ikke støttegivere den nødvendige kjennskapen til og kompetansen på støttereglene som kreves for å fatte vedtak om tilbakeføring. Kompleksiteten bekreftes av at ingen støttegivere i Norge har klart å fatte vedtak om tilbakeføring innen den tidsfristen Eftas overvåkningsorgan (ESA) har fastsatt. I visse tilbakeføringssaker dreier det seg om tidsoverskridelser på over 1 år. Vi mener derfor at Konkurransetilsynet vil kunne sikre at tilbakeføringen skjer på en effektiv måte.

Videre vil et uavhengig tilsynsorgan opparbeide seg den nødvendige kompetansen tilknyttet støtterettslige spørsmål og samtidig etablere konsistent rettspraksis på nasjonalt plan over tid. Vi mener at hensynet til at like saker skal behandles likt tillegges særskilt vekt.

Tilsynsorganet kan også tillegges veiledningsoppgaver og besvare tolkningsspørsmål. I dag er det slik at Nærings- og fiskeridepartementet som er ansvarlig næringspolitikken og samtidig eier en rekke selskaper som konkurrerer med private aktører i praksis opererer som et veiledende organ. Vi mener at veiledningen ikke bør komme fra departementet, men et organ som ikke ligger direkte under politisk ledelse med egne næringsinteresser.

Virke mener på bakgrunn av dette følgende:

1. Virke etterspør en utfyllende vurdering av fastsettelse av nye prosedyreregler som omfatter etableringen av og kompetansen til et eventuelt tilsynsorgan, samt tilhørende prosessuelt regelverk.
2. Dersom departementet konkluderer med at hver enkelt støttegiver, i henhold til prosessreguleringen, skal fatte enkeltvedtak om tilbakeføring, etterspør vi særskilte kompetansetiltak, slik at støttegiver gjennomfører tilbakeføringen på en korrekt måte.
3. Det bør etableres et veiledende organ som er uavhengig politisk styring og eierskapsinteresser.

Vi ber om at departementet foretar en vurdering av dette tema i lovproposisjonen eller på annen måte.

Om tilbakeføring til statskassen

I høringsnotatet foreslår departementet at støttegiver skal fatte *enkeltvedtak* om tilbakeføring, jf. lovforslaget § 11.

Virke legger til grunn at det eventuelle tilbakeføringsbeløpet skal tilbakeføres til støttegiveren, da det ikke følger noe annet av høringsnotatet.

Virke står fast ved at den ulovlige støtten bør tilbakeføres til statskassen,⁷ særskilt i tilbakeførings saker der støttegiver og støttmottaker kan identifiseres eller på annet grunnlag har særskilt felles politiske og/eller økonomiske interesser.

Dersom tilbakeføringen av støttebeløpet skal skje til støttegiver i disse tilfellene vil tilbakeføringen i praksis innebære at midlene endrer budsjettpost, uten en reell økonomisk konsekvens for støttmottakeren som tilsvarer støttegiveren. Etter vårt syn vil tilbakeføring til støttegiver ha minimal reell effekt. Støttegivers økonomiske aktivitet vil kunne refinansieres og en reell gjenopprettelse av konkurransesituasjonen vil dermed ikke oppnås.

Vi ber om at departementet foretar en vurdering av dette tema i lovproposisjonen eller på annen måte.

Om «like vilkår»

I høringsnotatet har ikke departementet vurdert eller tatt hensyn til de anbefalingene som følger av rapporten som ble skrevet av *arbeidsgruppe om like konkurransevilkår mellom offentlige og private aktører*.

Vi stiller spørsmål til hvorfor lovforslaget ikke omfatter – i det minste vurderinger av – relevante prosedyreregler som er nødvendige for å sikre bedre konkurransevilkår mellom offentlige og private aktører.

Vi ber derfor departementet om å foreta en vurdering og et eventuelt nytt lovforslag som omfatter prosedyreregler som er egnet til å bidra til like konkurransevilkår mellom offentlige og private aktører.

Oppsummering

Virke mener det er positivt at departementet arbeider med nye prosedyreregler på støtteområdet. Imidlertid mener vi at høringsnotatet burde omfatte flere endringer som er nødvendig for å sikre både saksøkers effektive rettighetsbeskyttelse og påstått støttmottakers rettighetsgarantier under hele rettsprosessen. Innholdsmessig vurderer vi flere av de foreslåtte bestemmelsene som upresise ved at de fortsatt reiser rettslige problemstillinger og danner grunnlag for at det reises nye.

Virke ber departementet om å klargjøre og besvare alle punktene som er reist i dette høringsinnspillet i lovproposisjonen eller på annen måte.

Med vennlig hilsen

Anita Sundal

Leder arbeidslivs- og næringspolitikk

⁷ Jf. Høringssvar av 2. mai 2018 (vedlegg 1).